

Arrest

nr. 229 309 van 27 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9/38
1080 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 augustus 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juni 2019 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoekende partij reeds op 2 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Slovenië. Op 12 februari 2019 werd een terugnameverzoek verstuurd naar de Sloveense autoriteiten die op 25 februari 2019 instemden met de terugname van verzoekende partij.

1.3. Op 3 april 2019 werden de Sloveense autoriteiten op de hoogte gebracht van het onderduiken van verzoekende partij en werd het terugname-akkoord met twaalf maanden verlengd.

1.4. Op 29 augustus 2019 werd beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : T. G. (..)

voornaam : H. (..)

geboortedatum : 01.12.1988

geboorteplaats : Habemat

nationaliteit : Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slovenië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer T. G. (..), verder de betrokkene, die verklaart van Eritrese afkomst te zijn, meldde zich op 03.06.2018 aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Op 06.06.2019 diende hij verzoek tot internationale bescherming in. Hij legde hierbij geen officiële documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek gaf een match voor de, in het kader van Eurodac vastgesteld en ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013, verzamelde vingerafdrukken. Deze match toonde aan dat de betrokkene werd geregistreerd voor illegale binnenkomst in Griekenland op 28.08.2018 en dat hij een verzoek tot internationale bescherming deed in Slovenië op 02.10.2018.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming gehoord op 18.07.2019. Hij stelde religieus gehuwd te zijn en één kind te hebben, zowel partner als kind bevinden zich nog in Eritrea. Hij maakte verder geen gewag van in België of andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde Eritrea in mei 2018 verlaten te hebben omwille van politieke redenen. Hij stak de grens over naar Soedan vanwaar hij met een vals paspoort het vliegtuig nam naar Turkije. Gedurende juni 2018 verbleef hij illegaal in Turkije van waaruit hij per boot de oversteek naar Griekenland maakt en zo op 28.08.2018 illegaal het grondgebied van de Lidstaten binnenkwam. Vanuit Griekenland reisde hij door naar Slovenië waar hij aangehouden werd door de autoriteiten en internationale bescherming aanvraag op 02.10.2018. Volgens zijn verklaringen werd hij vervolgens echter naar Kroatië gestuurd door de Sloveense autoriteiten en nadien naar Bosnië-Herzegovina door de Kroatische autoriteiten in oktober 2018. Hij kwam echter terug het grondgebied van de Lidstaten binnen en vervolgde zijn tocht via Italië en Frankrijk naar België. Hier werd hij op 06.02.2019 gearresteerd door de Belgische politie en weer vrijgesteld zonder meer. Hij diende zich op 03.06.2019 aan bij onze diensten om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

De betrokkene verklaarde zonder specifieke reden naar België gekomen te zijn, maar hij hoopt er wel erkend te worden. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Slovenië omdat hij er niet kon blijven en teruggestuurd werd naar Kroatië. Hij stelde dat daar zijn geld en gsm afgenomen werden en dat de politie van Slovenië hem geslagen heeft.

De betrokkene werd op 06.02.2019 gearresteerd voor illegaal verblijf in België door de politie. De Cel Identificatie van Dienst Vreemdelingzaken stuurde op 12.02.2019 een terugnameverzoek aan de Sloveense instanties met toepassing van art. 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013. Op 25.02.2019 stemden zij in met toepassing van art. 18(1)b Verordening (EU) 604/2013. Op 03.04.2019 verwittigden onze diensten de Sloveense autoriteiten dat de betrokkene ondergedoken was en werd het akkoord met 12 maanden verlengd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten

eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming. Dit betekent dat de verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende een overdracht naar Slovenië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Slovenië slecht behandeld werd, zo werd zijn geld en gsm afgenomen, en hij stelde in dit verband dat hijzelf geslagen werd door de politie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geïllustreerd door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Slovenië.

Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de

betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Sloveense instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Sloveense instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene haalde verder geen concrete ervaringen, situaties of omstandigheden aan die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde dat bij zijn arrestatie in Slovenië en enkel zijn vingerafdrukken geregistreerd werden.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming vroeg in Slovenië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de verklaring van de betrokkene geen geloof kan worden gehecht en dat hij wel degelijk internationale bescherming vroeg in Slovenië.

De Sloveense instanties stemden op 19.03.2019 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat de Sloveense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Slovenië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Slovenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Slovenië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Slovenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Slovenië (Miha Nabergoj, "Asylum Information Database –Country Report – Slovenia", laatste update op 01.03.2019, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en worden ze na hun overdracht meteen erkend in hun hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming (pagina 30, "There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, decision Up-21/11 of 10 October 2012, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia"). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (pagina 30).

Verzoekers voor internationale bescherming hebben toegang tot de volgende materiële opvangvoorwaarden: verblijf in een opvangcentrum, eten, kleding, toiletartikelen, noodzakelijke medische zorg, toegang tot onderwijs en de arbeidsmarkt, humanitaire hulp en een financiële toelage (pagina 48).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er begin 2018, omwille van het grote aantal verzoekers, niet voldoende plaats was het in het hoofdopvangcentrum voor de personen die hun aanvraag tot internationale bescherming deden. Het indienen van een vraag tot internationale bescherming kon tot 7 dagen duren (pagina 52). We wensen hierbij te benadrukken dat dit tekort aan plaatsen enkel plaatshad tijdens de eerste fase van de procedure en dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen en geen gewag maakt van ontoereikende of ondermaatse omstandighedenbezettingsgraad (pagina 50).

We beamen op dat de bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Slovenië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Sloveense instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Slovenië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor een probleem met de ogen, zijn hoofd en zijn linkse kuit te hebben, alsook dat hij medicatie neemt voor maagproblemen.

We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Slovenië verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Slovenië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We merken in deze verder op dat de Sloveense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Slovenië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Sloveense autoriteiten (4).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 17 VAN DE DUBLIN III VERORDENING;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM (materieel en procedureel luik);
- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE
- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, EN MEER BEPAALD VAN ZORGVULDIGHEID EN REDELIJKHEID;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING.

A. PRINCIPES

Artikel 3 van het Verdrag voor de Rechten van de Mens

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoreuze wijze dient te gebeuren.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant’s request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court’s primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin. [...]

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Conka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation. ” 1 (Eigen vetjes)

In de zaak Tarakhel t. Zwitserland vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:

“93. The Court reiterates that according to its well-established case-law the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 152, ECHR 2008; M.S.S., cited above, § 365; Soering v. the United Kingdom, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, 30 October 1991, § 103, Series A no. 125; H.L.R. v. France, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-III; Jabari v. Turkey, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000- VIII; and Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 135, ECHR 2007-1).

94. The Court has held on numerous occasions that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, inter alia, Kudla v. Poland [GC], no. 30210/96, § 91, ECHR 2000-XI, and M.S.S., cited above, § 219).

95. The Court has also ruled that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see Chapman v. the United Kingdom [GC], no. 27238/95, § 99, ECHR 2001-1). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see Miislim v. Turkey, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005, and M.S.S., cited above, § 249).

96. In the M.S.S. judgment (§ 250), the Court nevertheless took the view that what was at issue in that case could not be considered in those terms. Unlike in the Miislim case (cited above, §§ 83 and 84), the

obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum seekers had entered into positive law and the Greek authorities were bound to comply with their own legislation transposing European Union law, namely the Reception Directive. What the applicant held against the Greek authorities in that case was that, because of their deliberate actions or omissions, it had been impossible in practice for him to avail himself of those rights and provide for his essential needs.

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection. It noted the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive.

98. Still in *M.S.S.* (§§ 252 and 253), having to determine whether a situation of extreme material poverty could raise an issue under Article 3, the Court reiterated that it had not excluded "the possibility that the responsibility of the State [might] be engaged [under Article 3] in respect of treatment where an applicant, who was wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity" (see *Budina v. Russia* (dec.), no. 45603/05, 18 June 2009). (...)

103. It is also clear from the *M.S.S.* judgment that the presumption that a State participating in the "Dublin" system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of "systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State" (see paragraph 33 above).

104. In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country.

The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualised examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of inhuman or degrading treatment be established.

The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above).

105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy. (...)

122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention. »2 (eigen vetjes)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Artikel 17 van de Dublin III verordening

Artikel 17 van de Dublin III verordening stelt dat:

1. "In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen

verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen. De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd. Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen. ”

Formele motiveringsplicht

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet elke bestuurshandeling gebaseerd zijn op precieze, relevante feitelijke en juridische gronden, die uit het administratieve dossier moeten blijken.³

Aangezien een besluit onderworpen is aan de formele motiveringsplicht, zoals in casu geval is, kunnen de rechtbanken bij hun beoordeling enkel rekening houden met de in het besluit vermelde gronden.⁴

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Het doel van de bij artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 opgelegde verplichting om de administratieve handelingen formeel te motiveren komt tot uiting in de parlementaire werkzaamheden:

administratif en même temps qu 'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur. de manière à éventuellement pouvoir 'aménager ' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l 'affaire”⁵ (eigen onderlijning)

Er bestaat een uitgebreide rechtspraak van de Raad van State, die het volgende bepaalt:

“Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte. des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce”⁶ (eigen onderlijning)

De zorgvuldigheidsplicht

Volgens de zorgvuldigheidsplicht -beginsel van behoorlijk bestuur -, dient “aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. ” Dit principe “oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. ”⁷ (eigen onderlijning)

A. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Slovenië geen schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt.

Dat, verwerende partij slechts verwijst naar één rapport en dat er bijgevolg zeker geen sprake kan zijn van een deugdelijk onderzoek gelet op de ontbrekende informatie. Bovendien maakt verwerende partij

zich schuldig aan een zeer partiële lezing van het AIDA-rapport en individuele garanties diende te bieden met betrekking tot de opvang en de procedure om internationale bescherming van verzoeker.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met de beslissing van verwerende partij gezien er recentere informatie dan de gedateerde en bovendien zeer algemene informatie die verwerende partij aanhaalt die niet wijzen op het feit dat verzoeker in Slovenië als verzoeker om internationale bescherming niet in precare omstandigheden zou terechtkomen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde reeds op 21 september 2011 dat verzoekers om internationale bescherming niet zomaar overgedragen mogen worden, wanneer blijkt dat er zicht in het kader van de procedure om internationale beschermingen de opvang van verzoekers om internationale bescherming in de verantwoordelijke lidstaat fundamentele tekortkomingen vertonen. Er mag derhalve niet zomaar, zoals verwerende partij wel doet in haar beslissing, van uitgegaan worden dat lidstaten de regels met betrekking tot verzoekers om internationale bescherming naleven (HVJ, 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. (ECLI:EU:C:2011:865)).

Indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Slovenië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en de afwezigheid van toegang naar afdoende medische zorgen, het structureel tekort aan tolken, de toename van afgewezen verzoeken om internationale bescherming na een versnelde procedure, de 'push-back'-praktijken door de Sloveense politie,...

Verder dient verwerende partij zich in het kader van een Dublin-overdracht te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een verzoeker om internationale bescherming aan wenst over te dragen.

Een globale lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere veel gedetailleerde informatie voorhanden is die de informatie van verwerende partij tegenspreekt:

"Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif, (...) A cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. " (RW22février 2015, nr. 138 950)

"Le Conseil observe que les parties en présence ont manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation, même si elles semblent s'accorder sur le fait que tout renvoi vers l'Italie ne conduit pas ipso facto à soumettre le demandeur d'asile renvoyé à un traitement inhumain et dégradant tel que prohibé par l'article 3 de la CEDH. Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri - , où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées -, le temps de l'examen de sa demande d'asile. La circonstance que le HCR n'ait pas déconseillé les transferts vers l'Italie dans le cadre du Règlement Dublin III et que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ne permet pas d'énervé ce constat. " (RW29 juni 2015, nr. 148 685)

Verzoeker kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van verwerende partij in diskrediet brengt. Verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin - III Verordening:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat. "

Verzoeker wil benadrukken dat de lidstaten volgens de rechtspraak van het EHRM toereikende en billijke omstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming moeten garanderen teneinde hem de mogelijkheden te bieden internationale bescherming aan te vragen en de procedure om internationale bescherming op te volgen.

Volgens de rechtspraak van het Hof betekenen deze adequate en eerlijke omstandigheden dat de toegang en de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dienen te beantwoorden aan meerdere voorwaarden. Daarbovenop dienen alle verzoekers om internationale bescherming van dezelfde adequate en eerlijke omstandigheden te genieten.

Hieronder stellen we vast dat er verschillende systematische tekortkomingen zijn in de procedure in het kader van een verzoek om internationale bescherming en in de opvangvoorzieningen. Bovendien wordt er duidelijk gesteld dat er nood is aan concrete individuele garanties. Als verzoeker om internationale bescherming heeft verzoekende partij een kwetsbaar profiel, waardoor Slovenië individuele garanties moet voorzien. Zoals zal blijken is dit echter niet het geval. Het terugsturen van verzoeker naar Slovenië zou een schending van artikel 3 EVRM uitmaken.

Verwerende partij verwijst naar het AIDA-rapport op een zeer gedeeltelijk, algemene en niet specifieke manier. Dit zorgt ervoor dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en de plicht tot materiële motivering heeft geschonden.

Verwerende partij geeft in fine wel toedat er in Slovenië tal van problemen gekend zijn wat betreft de Dublin-terugkeerders:

“Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er begin 2018, omwille van het grote aantal verzoekers, niet voldoende plaats was in het hoofdopvangcentrum voor de personen die hun aanvraag tot internationale bescherming deden. Het indienen van een vraag tot internationale bescherming kon tot 7 dagen duren (pagina 52)”

“We beamen op dat de bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatsens bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Slovenië.”

Indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Slovenië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en de afwezigheid van toegang naar afdoende medische zorgen, het structureel tekort aan tolken, de toename van afgewezen verzoeken om internationale bescherming na een versnelde procedure, de ‘push-back’-praktijken door de Sloveense politie,...

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Slovenië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat Slovenië een tekort kent aan opvangstructuur waardoor asielzoekers systematisch in detentie worden geplaatst, dat de asielaanvragen in toenemende mate via een versnelde procedure worden behandeld, waarbij de uitkomst overwegend negatief is, het tekort aan tolken waardoor het hoorrecht van de betrokkenen wordt uitgehold, de praktijk van ‘push-backs’ waar de Sloveense politie zich schuldig aan maakt, en het verkrijgen van de nodige medische zorgen.

In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO’s om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Slovenië. Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn.

Verzoeker behoort immers, conform de beschikbare landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Slovenië zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is. Dat uit het AIDA-rapport (update 31 december 2018; stuk 3) blijkt dat de Dublin-terugkeerders in Slovenië worden blootgesteld aan structurele tekortkomingen wat betreft de registratie van hun asielaanvraag en de toegang tot een adequate opvangplaats. Dat verzoekers om internationale bescherming alsmaar meer meteen in detentie geplaatst worden:

“Asylum procedure

- Registration: In 2018 no legislative changes were made, however the increase of asylum seekers in Slovenia affected the asylum system in all areas. Pursuing the large increase of arrivals asylum seekers in average waited up to 7 days to lodge their applications. While waiting to lodge their application, they were de facto detained on the premises of the Asylum Home or its branch.
- Accelerated procedure: The number of persons being processed in the accelerated procedure in which their applications were rejected as manifestly unfounded also rose. Most of the applicants processed in the accelerated procedure were from Algeria and Morocco.
- Age assessment: The Ministry also negotiated a new contract with the medical institution that will conduct the age assessment procedure which was not used in practice. In December 2018 the Ministry started the age assessment procedure in two cases; however no age assessment examinations were performed.

Reception conditions

- *Reception capacity: The increase of asylum seekers affected the pre-reception conditions: the lack of capacities in case of a large number of arrivals resulted in lower hygienic standards and health risks which were one of the main problems in the first half of 2018.*
- *Special reception needs: A systematic solution for accommodation of unaccompanied minors was not found therefore the Office for Support and Integration of Migrants prolonged the pilot project in the Student Dormitory Postojna for one more year.*

Detention of asylum seekers

- *De facto detention: Due to the large increase of the number of arrivals the number of persons detained also rose. As mentioned above de facto detention of persons waiting to lodge their application was also one of the main challenges in 2018. No systematic or legislative changes were made regarding this issue.*

(...)

Nevertheless, a regime of de facto detention is applied to all newly arrived asylum seekers. Upon arrival in the Asylum Home, applicants are held in the reception area of the building without free access to its other parts. The Migration Office began a practice of locking up this area due to a high number of people absconding from the procedure prior to lodging applications and giving fingerprints for Eurodac. Until 2017, people were detained for short JW periods, rarely exceeding one day. More recently, however, due to organisational difficulties such as the unavailability of interpreters and doctors, there have been cases of persons, including families and unaccompanied children, held in the reception area for 5-6 days on average. The trend continued in 2018 due to a large number of arrivals. In the first half of 2018 people were also accommodated in the room for common activities and in the reception centre in Postojna. The hygienic and medical conditions presented a health condition represented a health risk for both the asylum seekers and persons working with them. People were de facto detained in this conditions for an average of 7 days when they were waiting to lodge their application. The rooms in the pre-reception areas were often overcrowded and did not guarantee any privacy to the individuals. (...) No systemic solutions were put in place and people are still de facto detained before lodging their applications. (...)

Individuals in return procedures are also detained in the Aliens Centre, primarily designed for that purpose. If they express the intention to apply for asylum they can be transferred to the Asylum Home or continue to be detained in the Aliens Centre on the grounds of a new detention decision, if it is determined that they have expressed an intention to seek asylum only in order to frustrate the procedure of return. (...) Victims of torture and other vulnerable people can be detained in the Aliens Centre, but according to the law special attention has to be paid to their health, including their mental health, and regular monitoring and appropriate assistance guaranteed taking into account their specific circumstances. (...) Nevertheless, incidents such as hunger strikes and self-harm do occur, though they seem to be a reaction to detention itself as well as dissatisfaction with the asylum procedure, and not poor conditions in the centre. ”8 (eigen onderstreping)

Dat het AIDA rapport tevens de obstakels aankaart wat betreft de toegang en het verkrijgen van medische zorgen. Dat er thans onvoldoende aandacht besteed wordt aan het kwetsbare profiel van verzoekers om internationale bescherming:

“A? practice, physical vulnerability is assessed during the medical examination. The identification of vulnerability is therefore largely based on the applicant’s statements during the interview. Since no special procedure for assessing vulnerability is in place, the vulnerability assessment is not as affected by the number of asylum seekers as by other factors like the person’s willingness to share sensitive personal information and the capacity of officials to detect special needs. (...)

The Migration Office does not have a specific unit dealing with vulnerable groups. According to the Migration Office, decision-makers have received EASO training on the topics of interviewing vulnerable persons and interviewing children.

Due to the lack of stricter protocols, asylum seekers in need of special procedural guarantees may in some cases not be identified early enough or may not receive proper arrangements in the procedure.

In the first half of 2018, during the increase of arrivals, hygiene conditions were low in the pre-reception area of the Asylum Home which was overcrowded, as well as the common activities area where they were temporarily accommodated. Due to the backlog of applications, people waited to lodge the applications for several days. Since the medical examination is normally conducted one day before they lodge the application, the medical examination was also not performed for several days in which time they were in contact with asylum seekers and employees of the Asylum Home. The circumstances represented a health risk for both the asylum seekers and people working in the Asylum Home. In order to prevent overcrowding in the pre-reception area of the Asylum home, people can be accommodated in Logatec, where they are accommodated separately from registered asylum seekers until they lodge their application

As mentioned in Health Care, individuals who are identified as vulnerable by a special multidisciplinary committee can receive additional health services. They can also be accommodated in special facilities such as medical facilities or nursing homes if appropriate accommodation for them cannot be provided in the Asylum Home. In practice this is arranged on a case by case basis and depends on the availability of such facilities. "9 (eigen onderstreping)

Dat het, gelet op de gezondheidstoestand van verzoeker, thans zijn kwetsbare profiel, uitermate belangrijk is dat hij adequate zorgen ontvangt. Dat verzoeker immers zo goed als blind is aan één oog ten gevolge van de onmenselijke en vernederende behandelingen die hij heeft moeten ondergaan in zijn land van herkomst. Dat dit ook werd vastgesteld door een centrumarts. (stuk 4)

Dat er, gelet op de hierboven geciteerde landenrapporten, serieuze vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de mogelijkheid om verzoeker effectief gepaste zorgen te verschaffen. Dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeker melding heeft gemaakt van zijn medische problemen. Dat verwerende partij immers wist dat verzoeker kwetsbaar is en geen individuele garanties heeft gevraagd aan Slovenië.

Dat in Slovenië een structureel tekort heerst aan tolken. Dat dit tekort ertoe leidt dat verzoekers om internationale bescherming niet gehoord, noch ingelicht worden omtrent hun rechten en verplichtingen in een taal die zij machtig zijn:

"As evidenced by the testimonies gathered in the interviews, the question how the procedure is conducted is closely related to interpretation.

Basic communication necessary to enable the competent authorities to understand that the person expressed the wish to apply for international protection in the procedure is ensured through interpretation. Individuals who do not understand the language in which the procedure is conducted have the right to follow the course of the procedure through an interpreter. The authority is obliged to inform them about this right. (...) As it was evident from the interviews the interpretation was not guaranteed in all return procedures. In the procedures of our interviewees, the police performed the interviews in English instead of providing interpretation.

Some individuals pointed out that they did not understand the language enough to be able to follow the procedure. (...) we believe:

that the RS has restricted effective access to the asylum procedure to foreigners that entered Slovenia and with it, it has also hindered the right to asylum; Foreigners were not appropriately informed about their possibility to apply for international protection and were not included into the preliminary procedure that would enable them to lodge the application for international protection;

- police procedures with foreigners regarding their illegal entry onto the state's territory were not consistently conducted in a language they understand; they often had to sign documents they have not understood;

Foreigners have not been appropriately made aware of their rights, obligations and the course of the procedure; they got misleading information from the police, that they will be processed in the asylum procedure and later got returned to Croatia without any option to apply for international protection;

Foreigners, which expressed the intent for international protection, should not have been fined for illegal entry' onto the state's territory; "10 11

"In accordance with the IPA, each person in the process must be provided with interpretation and translation into a language that the person understands. This is not necessarily the individual's mother tongue, and it is up to the police to judge whether an individual understands the language. Interpreters for some languages are not available in Slovenia, or may not be available at the given time, or the provided interpretation is of poor quality, which may lead to problems with accessing asylum procedure. This was one of the key issues highlighted by persons who claimed they had expressed the intention to apply for international protection but were returned to Croatia during the field visit carried out by PIC to Bosnia and Herzegovina in June 2018. It became evident from the testimonies and documentation collected that interpretation was not guaranteed in all return procedures. In the procedures of our interviewees, the police often performed the interviews in English instead of providing an interpreter. Some individuals pointed out that they did not sufficiently understand the language to be able to follow the procedure, while others did not have any problems with the language in which the procedure was conducted. However, in some cases, when interpretation was ensured in the procedure, the question of appropriate translation and professionalism of the interpreters was raised by some individuals. They pointed out that they felt they had not received all the information that the police wanted to convey to them, or that the information they wanted to pass on was not forwarded by the interpreter to the police. In a few cases, individuals reported that the interpreters mocked, insulted and threatened them that they would be returned to Croatia. Since there is no systematic monitoring over the conduct of proceedings by the police and the work of interpreters, recording should be introduced in the procedure to allow for a comprehensive supervision of the course of the procedure. This way, dispelling potential doubts in the

conduct of the procedure could be achieved faster and at the same time would make it easier to detect any possible violations of standards.

Dat in Slovenië ten slotte een praktijk werd vastgesteld waarbij de grenspolitie systematisch verzoekers om internationale bescherming onderschept, terugstuurt naar Kroatië alwaar de verzoekers achtereenvolgens verwijderd worden van het grondgebied van de Europese Unie.

Dat dit tevens op hardhandige wijze gebeurt:

“In early 2017, Slovenia adopted amendments to the Aliens Act which allow for a future restriction on access to asylum procedure. According to the amendments the National Assembly (Parliament) can vote on suspending the right to asylum in case migration poses “a threat to public order and internal safety in the Republic of Slovenia. If the parliamentary measure is adopted, the Police is instructed by law to reject all intentions to apply for international protection as inadmissible as long as the persons wishing to apply entered Slovenia from a neighbouring EU Member State in which there are no systemic deficiencies of asylum procedure and reception conditions which could lead to torture, inhuman or degrading treatment. The Police then deports the person back to this neighbouring country. An appeal against the police order does not have a suspensive effect. The adopted amendments are currently under review by the Constitutional Court at the initiative of the Slovenian Human Rights Ombudsman, prepared with support of the civil society organisations. The decision is pending at the time of writing.

In May 2018, media reported allegations of illegal police practices during return procedures of individuals who expressed the intention to apply for international protection from the Slovenia to Croatia, and their subsequent return to the Bosnia and Herzegovina. At the time of the reports of such practices, PIC observed a sharp decline in the number of newly lodged asylum applications. The change of practice in the processing of individuals in return procedures was also indicated by the statistical data obtained by the authorities. In June 2018, 885 illegal border crossings were recorded, while 652 persons were forcibly returned.

According to official statistics, 267 asylum applications were lodged in June. However it has to be noted that on 1 June 2018 there were 92 persons who had arrived in May and were accommodated in the reception area of the Asylum Home and in the reception centre in Logatec, waiting to lodge their asylum application. Therefore, access to the asylum procedure in June was allowed to 175 individuals. Statistical data showed a four- to fivefold increase in the number of forced returns in June compared to May, when 1,158 illegal crossings were recorded, and 148 individuals were forcibly returned. There were 365 asylum applications lodged in May.

In June 2018, PIC conducted a field visit to Velika Kladusa and Bihac in the Bosnia and Herzegovina with the aim of verifying the reports of illegal police practices during return procedures of individuals who expressed the intention for international protection, and published a report of the field visit. On the basis of the interviews conducted with returned people, a thorough examination of the documentation presented to us by the interviewees and on the basis of statistical and other data we received from the police and international and nongovernmental organisations, we believe that during the informal return procedures based on the bilateral agreement between Slovenia and Croatia, Slovenia has restricted effective access to the asylum procedure to foreigners that entered Slovenia and hindered their right to asylum:

- Foreigners have not been appropriately informed about the possibility to apply for international protection and were not included into the preliminary procedure that would enable them to lodge the asylum application (see Registration).

- Foreigners have not been adequately informed of their rights, obligations and the course of the procedure: they received misleading information from the police, to the effect that they would be processed in the asylum procedure, and were later returned to Croatia without any option to apply for international protection. - Persons were also issued a fine for illegal entry onto the state's territory. - Despite the provisions of the Aliens Act that expressly state that unaccompanied children can only be returned in a formal procedure and therefore exclude the return of foreign children on the basis of the bilateral agreement, children were returned to Croatia following an informal procedure based on the bilateral agreement. Such returns were illegal and special procedural guarantees for unaccompanied children in the procedure were not respected. Social services were not informed about the return procedure and children were handed over to the Croatian national authorities without any guarantees being given regarding appropriate care in line with the obligations provided in the Aliens Act. ” (AIDA report, pg. 17- 18)

Dat US Department of State tot dezelfde vaststellingen kwam:

“The local Amnesty International (AI) chapter stated that in early June Slovenian border authorities rejected without due process the asylum applications of at least 51 applicants and sent them back to Croatia. AI detailed its findings based on interviews with 70 individuals in late June near the Bosnia-Croatia border. Among those interviewed, 58 individuals said they reached Slovenia, where 51 individuals (mostly families from Syria, Iran, and Iraq and single men from Algeria, Morocco,

Afghanistan, Pakistan, and Egypt) said they intended to seek asylum. These individuals claimed Slovenian border police failed to provide interpreters and denied or ignored their requests for asylum, forcibly returning them to Croatian police, who then deported them to Bosnia and Herzegovina. ”n

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende stelt:

“Slovenië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. ”

Dat uit de hierboven geciteerde internationale rapporten het tegengestelde blijkt. Dat Slovenië haar verplichtingen omtrent het principe van non-refoulement hoegenaamd niet nakomt.

Dat verzoeker deze praktijk overigens aan den lijve heeft ondervonden. Dat hij hiervan ook gewag heeft gemaakt tijdens zijn verhoor op Dienst Vreemdelingenzaken op 18/07/2019:

“ Vanuit Griekenland reisde hij door naar Slovenië waar hij aangehouden werd door de autoriteiten en internationale bescherming aanvraag op 02.10.2018. Volgens zijn verklaringen werd hij vervolgens echter naar Kroatië gestuurd door de Sloveense autoriteiten en nadien naar Bosnië-Herzegovina door de Kroatische autoriteiten in oktober 2018.

(...)

Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Slovenië omdat hij er niet kon blijven en teruggestuurd werd naar Kroatië. Hij stelde dat daar zijn geld en gsm afgenomen werden en dat de politie van Slovenië hem geslagen heeft. ”

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Slovenië conform de Dublin II[-verordening. Het laatste element werd hierboven reeds uitvoerig uiteengezet.

Gelet op het bovenstaande is verzoeker van oordeel dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Slovenië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, toegang tot medische zorg, een structureel tekort aan tolken, thans een praktijk van push-backs,...

Dat verzoeker derhalve, eens toegekomen in Slovenië, een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden thans in detentie zal worden geplaatst waartegen de facto geen remedie tegen bestaat, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Dat verzoeker nochtans, gelet op zijn kwetsbare profiel van verzoeker van internationale bescherming de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen vereist.

Dat er derhalve wel degelijk structurele tekortkomingen zijn betreffende de toegang tot de asielprocedure en de toegang tot adequate opvangmogelijkheden en de toegang tot medische zorgen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. Dat zeker in voorliggend dossier de toegang tot de medische diensten een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhaalt.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.”

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt geheel niet duidelijk op welk punt deze

formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 4 van het Handvest, *“Het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*, bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote

Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Slovenië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. In geval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.8. Het betoog van verzoekende partij komt er in essentie op neer dat er wel degelijk systematische tekortkomingen zijn in de procedure en zij wel degelijk een risico loopt op schending van artikel 3 EVRM gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en toegang tot afdoende medische zorgen, het structureel tekort aan tolken, de toename van de afgewezen verzoeken om internationale bescherming na een versnelde procedure en de push-back praktijken door de Sloveense politie. Zij meent verder dat er veel recentere en gedetailleerdere informatie is die de informatie van verwerende partij tegenspreekt. Zij betoogt dat er in casu duidelijk nood is aan concrete individuele garanties. De

verwijzing naar het AIDA-rapport in de bestreden beslissing is te gedeeltelijk, algemeen en niet-specifiek. Verzoekende partij citeert uit het AIDA-rapport (update 31 december 2018) en een rapport van de US Department of State “Country Report on Human Rights Practices 2018 – Slovenia”, maart 2019. Verder betoogt zij dat Slovenië de verplichtingen inzake non-refoulement niet nakomt en dat zij dit in de praktijk heeft ondervonden nu zij verklaarde dat zij door Slovenië naar Kroatië werd gestuurd en door de Kroatische autoriteiten nadien naar Bosnië-Herzegovina.

2.9. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Slovenië. Verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met het gezaghebbend en meest recente AIDA-rapport inzake Slovenië en is overgegaan tot een grondige analyse van dit rapport met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders in Slovenië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Met betrekking tot de toegang tot de asielprocedure wordt vastgesteld:

“dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Slovenië worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en worden ze na hun overdracht meteen erkend in hun hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming (pagina 30, “There are no obstacles for asylum seekers transferred from another Member State with regard to access to the asylum procedure. As confirmed by the Constitutional Court, decision Up-21/11 of 10 October 2012, Dublin returnees are considered asylum applicants from the moment of their return to Slovenia”). In geval van een nog in eerste aanleg openstaand verzoek dient de overgedragen persoon opnieuw een verzoek in te dienen. Dit verzoek wordt niet beschouwd als een navolgend verzoek (pagina 30).”

Verder wordt vastgesteld dat:

“Verzoekers voor internationale bescherming hebben toegang tot de volgende materiële opvangvoorwaarden: verblijf in een opvangcentrum, eten, kleding, toiletartikelen, noodzakelijke medische zorg, toegang tot onderwijs en de arbeidsmarkt, humanitaire hulp en een financiële toelage (pagina 48).”

Met betrekking tot de opvangfaciliteiten wordt gesteld:

“Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er begin 2018, omwille van het grote aantal verzoekers, niet voldoende plaats was het in het hoofdopvangcentrum voor de personen die hun aanvraag tot internationale bescherming deden. Het indienen van een vraag tot internationale bescherming kon tot 7 dagen duren (pagina 52). We wensen hierbij te benadrukken dat dit tekort aan plaatsen enkel plaatshad tijdens de eerste fase van de procedure en dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen en geen gewag maakt van ontoereikende of ondermaatse omstandighedenbezettingsgraad (pagina 50).”

Tevens stelt de verwerende partij vast:

“We beamen op dat de bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Slovenië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Sloveense instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bronnen nopen niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Slovenië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Slovenië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”

2.10. Verzoekende partij verwijst zelf naar het AIDA-rapport en wijst op de passage waar gesteld wordt dat door de grote toename van asielzoekers een wachttijd van zeven dagen gold vooraleer het verzoek kon ingediend worden. Tijdens deze wachttijd werden de asielzoekers de facto vastgehouden op het

terrein van de asiendienst of een afdeling ervan. De Raad wijst er evenwel op dat de verwerende partij ook gewezen heeft op het feit dat begin 2018 omwille van het grote aantal verzoekers, niet voldoende plaats was in het hoofdopvangcentrum voor de personen die hun aanvraag tot internationale bescherming deden en dat het indienen van een vraag tot internationale bescherming tot 7 dagen kon duren (p. 52) maar tevens vaststelde dat *“dit tekort aan plaatsen enkel plaatshad tijdens de eerste fase van de procedure en dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen en geen gewag maakt van ontoereikende of ondermaatse omstandighedenbezettingsgraad (pagina 50)”*. Verzoekende partij brengt hiertegen niks concreets in en slaagt er aldus ook niet in aan te tonen dat deze motivering feitelijk verkeerd is of kennelijk onredelijk.

Verder, waar zij wijst op een verhoogde toename in het gebruik van de versnelde procedure, blijkt dat in deze passage ook wordt gemeld dat deze procedure voornamelijk wordt toegepast op Algerijnen en Marokkanen. Verzoekende partij toont geenszins aan dat dit op haar situatie van toepassing is. Evenmin toont zij aan dat, zelfs indien een versnelde procedure wordt toegepast, deze procedure niet voldoet aan de minimumstandaarden die vereist zijn (p.34). Immers wordt in het rapport aangaande deze procedure ook vermeld: *“An accelerated procedure is also possible pursuant to the IPA, however this has little practical relevance and is rarely invoked in practice, since there are only a few minor differences compared to the regular procedure, such as the deadline for appeal. Prior to the transposition of the recast Asylum Procedures Directive, accelerated procedures could be concluded without a personal interview, however this is not the case anymore.”* (eigen vertaling: een versnelde procedure is ook mogelijk volgens de wetgeving, maar dit wordt in de praktijk weinig toegepast omdat er maar kleine verschillen zijn met de gewone procedure, zoals de beroepstermijn. Voor de omzetting van de asielprocedurerichtlijn konden versnelde procedures ook afgerond worden zonder persoonlijk interview, maar dit is niet langer het geval.) (p. 16).

Verder ziet de Raad het belang van de verwijzing naar het feit dat er geen leeftijdsonderzoeken werden uitgevoerd niet in en verzoekende partij, die verklaart geboren te zijn in 1988 en dus zelf aangeeft meerderjarig te zijn, laat ook na dit te duiden.

Zoals reeds hoger aangegeven wordt in het rapport melding gemaakt van het feit dat *“Problems with access to reception conditions are generally not detected.”* (p. 48). Verzoekende partij verwijst wel naar een passage waarin gesteld wordt dat de toename van asielzoekers een invloed had op de pre-onthaalomstandigheden, meer bepaald lagere hygiënische standaarden en gezondheidsrisico's maar de Raad benadrukt dat in diezelfde passage ook wordt aangegeven dat dit probleem zich stelde in de eerste helft van 2018. Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat dit nog steeds een probleem vormt.

Uit het AIDA-rapport blijkt verder dat de Sloveense overheden bij de registratie van een beschermingsverzoek, de vingerafdrukken van betrokkenen nemen in het kader van Eurodac (p. 59). Uit het gegeven dat de vingerafdrukken van verzoekende partij op 2 oktober 2018 door de Sloveense overheden in Eurodac reeds werden geregistreerd in het kader van een beschermingsverzoek, kan afdoende worden afgeleid dat het beschermingsverzoek van verzoekende partij reeds werd geregistreerd in de betrokken faciliteit te Ljubljana ('Asylum Home'). Aldus blijkt niet dat verzoekende partij deze registratieprocedure nog moet doorlopen en daarbij blootgesteld zal worden aan de facto detentie en ondermaatse opvangomstandigheden in deze faciliteit.

Waar verzoekende partij nog wijst op een tekort aan tolken stelt de Raad op lezing van de desbetreffende passages vast dat het tolkenprobleem zich voornamelijk manifesteert in de preliminaire procedure waarbij een vreemdeling de intentie duidelijk maakt internationale bescherming te willen aanvragen. Er wordt daarbij vastgesteld dat de politie vaak beroep doet op de Engelse taal in plaats van een vertaler te gebruiken en dat zelfs waar een vertaler gebruikt wordt, de kwaliteit van de vertaling niet altijd goed is (p. 19). De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij bezwaarlijk kan stellen hiervan het slachtoffer te zijn geweest of nog te zullen worden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij reeds voorbij dit stadium zit nu zij haar verzoek tot internationale bescherming wel degelijk heeft kunnen indienen in Slovenië. Bovendien worden Dublin-terugkeerders vanaf hun aankomst in Slovenië sowieso beschouwd als asielzoekers (p. 30).

Uit het AIDA-rapport blijkt verder dat eens het verzoek tot internationale bescherming is ingediend, een persoonlijk interview van de verzoeker wordt uitgevoerd waarbij de verzoeker recht heeft op een tolk (p. 23). Er wordt in deze fase geen melding gemaakt van een tekort aan tolken. Wel wordt vermeld dat de

kwaliteit van de vertaling kan variëren en soms de minimumstandaarden niet haalt (p. 23) maar nergens wordt gesteld dat dit een systematisch of structureel probleem is.

Verzoekende partij ontwaart voorts problemen inzake de toegang tot medische zorgen in Slovenië maar uit lezing van het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers recht hebben op dringende medische hulpverlening (p. 48 en 55). Verder blijkt dat in de opvangfaciliteit dagelijks een verpleegkundige aanwezig is en dat op wekelijkse basis een psychiater langs komt. Deze psychiater kan ook geraadpleegd worden in de andere opvangafdelingen op afspraak. Medische bijstand wordt doorgaans georganiseerd via raadpleging in het ziekenhuis (p. 51).

Kwetsbare personen met bijzondere noden hebben daarnaast ook recht op bijkomende gezondheidsdiensten, waaronder psychotherapeutische bijstand, na goedkeuring hiervan door een bijzondere commissie. In uitzonderlijke gevallen kunnen ook andere asielzoekers dergelijke bijkomende gezondheidsdiensten verkrijgen (p. 55). Sociale werkers kunnen ook bijstand geven aan asielzoekers om toegang te krijgen tot het gezondheidssysteem (p. 56). Verder blijkt dat speciale opvangmogelijkheden bestaan voor kwetsbare personen en dat dit systeem functioneert (p. 56).

Verzoekende partij, die verklaarde een probleem te hebben met haar ogen, hoofd, linkse kuit en medicatie te nemen voor maagproblemen alsook thans een medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat zij aan het rechteroog zo goed als blind is, toont geenszins aan dat zij haar eventuele medische problemen niet kan kenbaar maken aan de Sloveense autoriteiten. Er blijkt niet dat de Sloveense autoriteiten geen rekening zullen houden met haar verklaringen dienaangaande en indien blijkt dat verzoekende partij wel degelijk medische zorgen behoeft alsook aangepaste opvang, zij daarvan verstoken zal blijven.

Verder verwijst de verzoekende partij opnieuw naar een situatie in de eerste helft van 2018 waar de opvangfaciliteit omwille van de grote toestroom aan asielzoekers problemen had om onmiddellijk een medisch onderzoek van iedereen uit te voeren en waar door de tijdelijke overbevolking de hygiënische standaarden daalden. Verzoekende partij toont evenwel geenszins aan dat deze situatie thans nog actueel is.

Waar verzoekende partij wijst op de passages inzake de gedwongen verwijdering door de Sloveense grenspolitie naar Kroatië en stelt dat zij zelf slachtoffer is geweest van dergelijke praktijk, blijkt evenwel uit lezing van deze passages dat het gaat om personen die aan de grens worden tegengehouden en die niet afdoende worden ingelicht over de mogelijkheid om een asielprocedure op te starten of die, zelfs nadat zij de wens hadden geuit internationale bescherming te willen aanvragen, hierin verhinderd werden en verwijderd werden. In casu blijkt evenwel dat verzoekende partij wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen haar asielprocedure op te starten in Slovenië zodat deze vaststelling afbreuk doet aan de bewering dat zij zelf slachtoffer is geworden van de praktijken zoals weergegeven in de geciteerde passages. Verzoekende partij die in het kader van de Dublin-verordening wordt teruggestuurd naar Slovenië toont daarenboven ook niet aan dat zij als Dublin-terugkeerder het slachtoffer zal worden van dergelijke praktijken. De Raad herhaalt daarbij dat een Dublin-terugkeerder vanaf aankomst in Slovenië onmiddellijk beschouwd wordt als een asielzoeker en geen problemen ondervindt om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (p. 30).

2.11. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de asielprocedure of opvangomstandigheden in Slovenië systeemfouten bevatten, noch toont zij met enig persoonlijk element aan dat zij bij overdracht aan Slovenië een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM zal ondergaan. Bijgevolg kon de verwerende partij redelijkerwijs oordelen dat zij niet moest overgaan tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule en volgt de Raad het motief dat *“er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 (1) van Verordening 604/2013”*.

2.12. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER